

Legerszky Kornél 5.: János vitéz

János vitéz hazafelé azon gondolkodott,
hogy szólítsa Iluskáját, kit régen látott.
Gondolkozott, mígnem banyával találkozott,
megfogta a kardját és vigyázban állott.
A banya meg elájult, úgy megriadt tőle,
Jancsi pedig szaladott Iluska kertjébe.
Iluskát nem látta, csak egy levelet hagyott,
ott volt az asztalon, mit neki faragott.
„Bátor Jancsikámnak ezeket üzenem:
el kellett menekülnöm, drága hős vitézem.
Megöltek volna, ha nincsen nekem Zoltán,
ki megmentett engem szájon csókolván.
Elvitt engem Prágába, ott boldogan éltünk,
saját házunk lett és kukoricamezőnk.”
János vitéznek most megrepedt a szíve,
úgy csordult a könnye a száraz földre.
Elvándorolt innen, a falutól messzire,
odaát a hatalmas, kopár messziségbe.
A kert előtt még egyszer megállt János vitéz,
síró szemét megtörölte, s már ment is a nagy vitéz.